

høje Ting, er, hvorvidt disse 26 Mill. Kr. i Forbindelse med de 10—15 Mill. Kr., der kunde paaregnes som Indtægt af den midlertidige Luksustoldlov fra Februar 1924 og i Forbindelse med de Besparelser, som Regnskabet i Forhold til Finansloven denne Gang som altid vilde vise paa en Mængde Poster, tilsammen vilde være tilstrækkeligt til at dække de forøgede Udgifter, som Tillægsbevillingsloven i Forbindelse med Finansloven vilde fremvise. Det var det Problem, jeg stillede, og det Problem, vi drøftede.

At der fra min Side ikke har været nogen som helst Tendens, som den højtærede Finansminister gentagne Gange har insinueret, til at give et lysere Billede gennem de budgetmæssige Opstillinger, viser sig jo allerbedst derved, at hvert eneste Aar har den samlede Bevilling paa Finanslov og Tillægsbevillingslov været væsentlig højere paa Udgiftssiden, end Regnskabet siden har udvist, og væsentlig lavere paa Indtægtssiden, end Regnskabet har vist. Ogsaa det sidste Aar, det Aar, der gik umiddelbart forud for Valget, og hvor den højtærede Minister maaske vilde mene, at jeg havde ganske særlig Interesse af at give et lyst Billede af Forholdene, viser Statsregnskabet 1923—24 sammenlignet med Finansloven og Tillægsbevillingsloven, at der er en samlet Udgift paa Regnskabet af ca. 481 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., medens der paa Bevillingslovene, Finansloven plus Tillægsbevillingsloven, er opført 494 Mill. Kr., altsaa der er budgetteret henved 13 Mill. Kr. mere som Udgift, end der viste sig fornødent. Og det tilsvarende gælder Indtægtssiden; der viser Regnskabet, naar vi ser bort fra de 40 Mill. Kr., som jeg skal komme tilbage til, en Indtægt af 475 $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., medens Budgettet paa Finansloven og Tillægsbevillingsloven kun viser en Indtægt af 470 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Der er altsaa ogsaa her budgetteret til den ugunstige Side, om man vil; Indtægterne er budgetteret lavere, end de endeligt viste sig at blive, henved 5 Mill. Kr. lavere.

Men lad mig endnu tilføje, at det forekommer mig, at den højtærede Finansminister burde høre op med denne idelige Paaberaabelse af sin Ærlighed, hvori der ganske sikkert ligger, selv om det ikke udtrykkeligt siges, at der er andre, der har vist sig mindre ærlige i deres Opstilling af Budgettet. Det klæder ikke at raabe med Ærlighed, ligesom en Kone raaber med Rejer; det vækker meget snarere en vis Mistillid til den, der raaber, en Mistillid, som jeg dog paa ingen Maade vil hævde er berettiget.

Jeg vil videre gøre nogle Bemærkninger til § 26. Sondringen mellem virkelige, det vil sige indtægtgivende Formueanbringelser og andre Formueanbringelser, der ikke tænkes at skulle være indtægtgivende, burde have været skarpere gennemført. Herved tænker jeg ikke blot paa Udgifterne til Forstrækning til Teatret, hvor den højtærede Minister jo kan paaberaabe sig, at det er i Overensstemmelse med gældende Lov, som det dog maaske vilde være heldigt at faa forandret. Men jeg tænker ogsaa paa de forskellige Ting, der er opført paa § 26 til Undervisningsanstalter, Toldvæsenets Bygninger, til Abnormanstalter o. s. v. Jeg vilde finde det langt rigtigere, at saadanne Udgifter blev ført paa Driften, saaledes som vi ogsaa i de fleste Tilfælde har gjort tidligere, f. Eks. Toldvæsenets Bygninger har tidligere altid været ført paa Driftsbudgettet. Nu er Udgiften dertil overført til Formuebudgettet. Jeg finder ikke dette rigtigt. Desuden vilde jeg finde det rigtigt — men jeg gentager, at jeg udtaler paa disse Punkter, med Hensyn til Budgettets formelle Ordning, kun min personlige Anskuelse —, at der fandt en kraftig Nedskrivning Sted af de paa § 26 opførte Formueforøgelser, altsaa ogsaa dem, som efter min Mening bør blive paa § 26, nemlig de Formueanbringelser, som foretages til erhvervmæssige Virksomheder. Der burde finde en ret betydelig Nedskrivning Sted efter nogenlunde samme Princip, som man tidligere fulgte for visse af disse Formueanbringelser, nemlig en Deling af Udgiften mellem Formuebudgettet og Driftsbudgettet. Jeg finder, at en saadan Deling vilde det være mest rationelt at anvende ogsaa paa Bygninger, saaledes at Formueerhvervelser kun blev opført paa Formuebudgettet med saadanne Værdier, som man kunde regne for virkelige Formueforøgelser, der enten straks eller under Forudsætning af en hensigtsmæssigere Drift kunde ventes at ville give en normal Forrentning, medens Resten gik paa Driftsbudgettet. Paa den Maade blev Paragraffen en virkelig Formueparagraf, og den nuværende meningsløse Sammenregning af Drifts- og Formueudgifterne paa §§ 8—25 med dem paa § 26, for at finde, om der er „Balance“, kunde ophøre. Men jeg finder ikke, at den Affattelse af § 26, der nu er foreslaaet, paa langt nær løser Opgaven tilstrækkeligt, om end jeg erkender, at den er et Fremskridt fra tidligere.

Den højtærede Finansminister mener med det System, han nu følger, at være naaet til et Budget med Balance, og det